

hetpaleis/ Radouan Mriziga

8.3

foto: Illias Teirlinck

15+

hetpaleis

8.3

hetpaleis/ Radouan Mriziga

<u>korte inhoud</u>	3
<u>credits</u>	4
<u>interview met Radouan Mriziga</u>	5
<u>songtekst</u>	7
<u>wie is wie?</u>	8
<u>speellijst</u>	11
<u>praktisch</u>	12

korte inhoud

foto: Ilias Teirlinck

a choreographic concert about togetherness

Als er een lied zou bestaan dat het hier en nu weerspiegelt, hoe zou dat dan klinken? Zeven jonge performers halen inspiratie uit protestsongs, bewegingen en artiesten die verandering wensten. Kijkend naar onze wereld van vandaag schrijven ze hun lied voor het verleden, het heden en de toekomst. Want als de wereld in brand staat, is dat misschien nog het beste wat je kan doen.

Waarom is samen dansen en zingen zo belangrijk voor ons als mens? Ons leven lang, van geboorte tot dood, vinden we houvast in songs, muziek, dans, poëzie... Ze zijn een manier om met anderen te verbinden, om het leven te vieren, afscheid te nemen, om de kracht te vinden om dingen te veranderen of om te rouwen.

8.2 was de eerste succesvolle jongerenvoorstelling van choreograaf en danser Radouan Mriziga, hetpaleis, fABULEUS en Moussem met rapmuziek het uitgangspunt.

www.hetpaleis.be

scènebeelden

**in hetpaleis
van 11 t/m 19.02.23
+ op reis**

credits

choreografie, concept & vormgeving:	Radouan Mriziga
artistieke assistentie:	Maité Minh Tâm Jeannolin, Dorothée Munyaneza, Rania Barhoumi
van en met:	Anneleen Lambrechts, Ebe Meynckens, Emma Van Abbenyen, Kelly Stassyns, Mado Pomeroy, Sadie Vermeiren, Selma El Yazidi
kostuum:	Lila John
lichtontwerp:	Arno Truyens
productie en technische realisatie:	A7LA5, hetpaleis
met dank aan:	Jennifer Kirvalidze, Michiko Limanya - Balila, Wouter Tran
met steun van:	de taxsheltermaatregel van de Belgische Federale Overheid via Casa Kafka

"8.3 is about togetherness originating from a general concern that the world is collapsing. "

After 8 and 8.2, what inspired you to make 8.3?

I wanted to work with young people around the concept of time, translated into music and rhythm. There is a huge difference in my and their relationship with time. We relate differently to the future and the past. If you think about it in terms of rhythm, they are still in the clap, and I am in one of the cycles of the resonance of that clap. There's also the difference in how we look at the time we live in. I am partly responsible for the society we live in, and I think that most of them feel that they are just drawn into this time. They still have to discover their role or their responsibility.

In 8.3 I want to find out how I can create more space for the younger generation and search for simple tools for being together in music, in sound or in rhythm. 8.3 is about togetherness originating from a general concern that the world is collapsing. These last two years have been an ecological and economic catastrophe. We don't live in a post-war era anymore where everyone is dreaming of a better future and our kids will grow up in a world full of peace and art. Tomorrow might not be better, it might be worse. At least I have the privilege, I think, to comment on these feelings through my work.

Yet a big inspiration for 8.3 was protest music, from artists who maybe felt they could change something.

It is important to at least announce something and hope that your work reaches the right people. The inspiration for this production is indeed protest songs, but it's not only about protest. It's about being together. I don't think that we have to be together to solve things, sometimes you just have to hug and wait for the catastrophe to happen. The rituals of music

and songs are tools for togetherness. If the future is a disaster, we will at least have experienced being together, having hope until the very last minute. Even if pragmatically you know for sure that everything is wrong. That's also the beauty of art and the universe: there are powers that are bigger than the people in power.

What is your relation to the songs or the artists whose work you share in the performance, like M.I.A. or Fela Kuti?

Well, first of all I like their art. Their work is ambiguous, it's always somewhere between being a political statement and entertainment. These are also songs I listened to while growing up. M.I.A. has always been inspiring to me: she was part of a political movement and created a new aesthetic at the same time. This is a challenge for my work as well: how to think outside of the eurocentric aesthetics or the traditional history of art and dance. Fela Kuti is a symbol of opposition too. His work is of high quality. If I listen to his music I want to dance, but after two phrases, you also realize he's talking about a complex political situation. These artists found a way to serve their communities.

How does 8.3 relate to 8 and 8.2 (both performances with youngsters)?

In these three performances, I focus on rhythm as a craft in itself. Through the window of music, I also want to explore how to create music or make a song. In this line of 8, it's almost as if I want to be a composer of music. But then translated to the body. The three pieces are different but still very similar. I always use the composition of the rhythm as the base of the choreography. 8 was about polyrhythm as a concept. 8.2 features the idea of sampling and

deconstructing the rhythm and the texts and then composing something out of it. In 8.3 we attempt to create a space that creates sounds by itself and to compose a song out of choreography.

The 8-star as a geometric figure often returns in your work. What draws you to it?

It's a religious symbol, but it's also a translation of time in space. If you do 8 in rhythm (snips fingers), you mark the time. If you make a star, you mark a space. It's as simple as that. It's also a part of the composition of the work, in the way dancers walk during the choreography.

It's your third time working with young performers. How was it?

It's different because it's a different group of people, and a different time with different questions. They have so many pertinent questions about the world we live in. When I made 8.2, issues such as anticolonialism and antiracism were very present in our discussions. The youngsters came very charged with those feelings. This time we talked more about ecological topics and war.

What do you hope to change?

I hope to change the perspective of how we see knowledge and how we can be open to different kinds of knowledge around us. Most societies share the same idea: humans develop in one linear

direction, using or focusing on one type of knowledge. It's also part of the catastrophe we are going through. If you think of all the knowledge we have and where we are heading: it means that we must be using it wrong.

Via [deep!](#) kan je dit artikel naar het Nederlands vertalen.

songtekst

deep blue ocean and vivid green land
sinuous wind and glorious sun
graceful flora and virtuous fauna
present the pure beauty of existence
gray poisoned ocean and dry sandy land
restless wind and obliterating sun
somber reality of looming destruction
invade territories at the end of the season
make war to take it for a damn foolish reason

economy grow
succumb to capitalism
the message we're given
women be pretty or fail in your femininity
men be tough or fail in your masculinity
the world is perishing
its richness and beauty
contemplate
raise awareness
respect the goddess
have hope, because when calm it'll get clear
don't force, because we won't be able to hear
hold us back
don't listen
we resist that

to the higher power above us, give us strength we can't see
being different isn't really what makes me
beliefs can change the way you look,
though it works better when there is a whole group
following doesn't mean changing your whole being
you can be partly part and still be in
as long as we stay, one and the same
this common pain can be healed
I choose to listen, our gut we trust
our stories will bleed
where boundaries meet
the fist becomes the seed
the choice to see
to truly feel
that what we fight
is bigger than the people
some of us lose the light
we fight our own insides
our stories will bleed
where boundaries meet
the fist becomes the seed
I choose to speak
to stand in my right
to trust my power

foto: Ilias Teirlinck

my knife, my words
togetherness makes us thrive
when boundaries bleed
stories can be the seed
let our fists never meet
o' almighty
bring an end to this
restore earth serve us guidance
it hurts
when did the hearts get so cold?
eating up earth
polluting waters and airs
entitled to everything
can we hold?
everyone keep walking
arts will not solve it
it opens hearts
together we can work for it
enjoy the beauty
what does it take to make it better?
open the doors, there are the people
why are we afraid of dying?
love and peace is what we want
I became what I fear
aggressivities
new technologies
money money money
I don't understand
how did we live before?
saying sorry isn't a humiliation
earth... clean us all

geschreven door: Anneleen Lambrecht, Ebe
Meynckens, Emma Van Abbenen, Kelly Stassyns,
Mado Pomero, Sadie Vermeiren, Selma El Yazidi

wie is wie?

Radouan Mriziga (°1985) | hij/hem

volgde dansopleidingen in Marrakech en Tunesië en zette zijn parcours verder aan P.A.R.T.S. in Brussel waar hij in 2012 afstudeerde. Sindsdien werkte hij mee aan verschillende producties. Vanaf 2014 begon hij een eigen oeuvre te creëren. Tot 2019 kreeg hij hiervoor steun van Moussem Nomadic Arts Centre. In 2017 werd hij resident bij Kaaithheater in Brussel. 8.2, Radouans' eerste voorstelling met jonge performers ging in première in **hetpaleis** in 2018. Sinds 2021 is hij een van de huisartiesten van DE SINGEL.

Zijn werk gebruikt dans en choreografie als een middel om kennis te delen en gaat verder dan de puur esthetische ervaring van een voorstelling. Centraal staan het lichaam en zijn verbinding met verschillende vormen van kennis, vertrekkend van dans, choreografie, ruimte en architectuur. De laatste jaren omvat Mriziga's werk ook de kwestie van geschiedenis en vergeten of verdrongen verhalen. Zijn meest recente werken - zoals *Tafukt*, *Ayur*, *Akal* en *Libya* - richten zich op de kennis en culturele invloed van de Imazighen, de inheemse bevolking van Noord-Afrika.

—

Maïté Minh Tâm Jeannolin (°1991) | zij/haar

is een Brusselse kunstenares. Na haar studies aan P.A.R.T.S omvat haar huidige praktijk dans, performance, video, fotografie en curatie. Ze werkt samen met verschillende choreografen: Benjamin Vandewalle, Philippe Saire, Yasmine Hugonnet, Géraldine Chollet en is steeds zeer nauw verbonden bij het werk van Radouan Mriziga. Met visuele kunstenaars neemt ze deel aan video-, film- en installatieprojecten zoals Charley Case, Edwin Lavallée, Fabrice Samyn, Chloé De Bon en Trân Tran. In 2015 richtte ze samen met Charlotte Marchal en Justine François Coupé Décalé op, een collectief dat performance, film en academisch onderzoek (sociale wetenschappen, filosofie, kunstgeschiedenis, neurowetenschappen...) behelst. Op basis van de programmering van kunstwerken nodigen zij kunstenaars, theoretici en publiek uit om te discussiëren over thema's die in verschillende cycli zijn ontwikkeld. Momenteel werkt ze aan een documentaire die het transnationale adoptiesysteem in Zuid-Korea belicht vanuit het perspectief van de tweede generatie.

—

Lila John (°1985) | zij/haar

is mode- en kostuumontwerper. Ze studeerde mode aan de Universiteit voor Toegepaste Kunsten in Wenen en werkte na haar afstuderen voor Pelican Avenue en Peter Pilotto in België. In 2018 richtte ze haar eigen label LILA&JOHN op, dat zich sinds 2020 richt op het ontwerpen van gedurfde, kleurrijke, duurzaam knitwear. Daarnaast werkt ze graag samen met choreografen en performers. De afgelopen jaren ontwierp ze outfits voor producties van Rosas, Milø Slayers, Femke Gyselinck en Michiel Vandevelde. Voor 8.3 koos ze voor een combinatie van eigen ontwerp en gepersonaliseerde stukken die de geest van 'celebration, manifestation & protest' belichamen.

Dorothée Munyaneza (°1982) | zij/haar

is Rwandeese en Brits en woont in Marseille. Ze is een multidisciplinaire kunstenares en gebruikt muziek, zang, tekst en beweging om het concept 'breuk' als dynamische kracht aan te pakken. Munyaneza put uit echte verhalen en grijpt het lichaam, de herinnering en onze tijd aan om een ruimte van resonantie te creëren. Ze zingt al sinds haar kindertijd. Ze volgde een opleiding aan de Jonas Foundation in Londen en studeerde vervolgens muziek en sociale wetenschappen in Canterbury. Daar werd duidelijk dat muziek en geluid een centrale plaats zouden krijgen in haar werk.

In 2006 ontmoette Munyaneza François Verret, samen maakten ze *Sans Retour*, *Ice*, *Cabaret* en *Do you remember, no I don't*. Tegenwoordig werkt ze samen met andere kunstenaars en kunstenaressen zoals Radouan Mriziga, Alain Mahé, Ko Murobushi, Nan Goldin, Stéphanie Coudert, Alain Buffard, Maya Mihindou, Ben Lamar Gay. In 2013 richtte Munyaneza haar artistiek gezelschap *Compagnie Kadidi* op. Haar repertoire omvat *Samedi Détente* (Nîmes, 2014), *Unwanted* (Festival van Avignon, 2017) en *Mailles* (Charleroi Danse Biennale, 2020). In 2020 vertaalt Munyaneza het stuk *Hopelessly Devoted* van Kae Tempest in het Frans. In 2021 nodigde Théâtre Des Bouffes du Nord haar uit dat te komen regisseren (première voorzien voor najaar 2024). Munyaneza is tot slot ook artist associate bij Théâtre National de la Danse de Chaillot in Parijs en Maison de la Danse in Lyon en nog tot 2024 artist in residence bij de Camargo Foundation in Cassis.

—

Anneleen Lambrecht (°2006) | zij/haar

studeert Latijn-Wiskunde aan Sint-Bavo te Gent. Ze is graag actief: doet acro, zit in de zeescouts en gaat ook graag waterskiën en wakeboarden... Al van jongs af aan is ze gepassioneerd door theater en muziek. Ontelbaar veel uren heeft ze ondertussen al gedanst. Ze speelde in diverse producties mee van *Sneeuwwitje* (Deep Bridge), *Mozart! - de musical* (Music Hall), *Zoo of Life* (Luc Stevens productions), *Scrooge, de Musical* (Music Hall), *Kerstmagie* (Historalia productions) ... tot de filminstallatie *Ophelia*, een samenwerking van Inne Goris met LOD muziektheater & **hetpaleis**. Anneleen heeft vele grote dromen en doet er alles voor om deze te kunnen bereiken.

—

Ebe Meynckens (°2000) | hij/hem

is danser en acteur. Hij maakte zijn studie woordkunst drama aan de kunsthumaniora niet af, maar besloot mid-corona zijn diploma middelbare school te halen via de examencommissie. Hij danste mee in *8.2* (2019), de vorige samenwerking tussen Radouan Mriziga en **hetpaleis**. Verder was hij te zien in *Plural individual* (2016) van Miro Kochanek en Andreia Rodrigues met De Veerman, in *Edward Twee* (2020) van Jorre Vandenbussche/Fabuleus en in *Medea* (2021) van Piet Arfeuille/Malpertuis. Daarnaast vormt hij samen met Renee Vaerewijck het performance-collectief GAIAROS.

—

Emma Van Abbenyen (°2000) | zij/haar

studeert master Kleinkunst aan het Koninklijk Conservatorium van Antwerpen. Al van kleins af aan is ze gepassioneerd door muziek, dans en theater. Van 2010 tot 2011 speelt ze mee in het ensemble van *Oliver* (Music Hall o.l.v. Frank Van Laecke). Daarna volgen een hoofdrol in *Junior Musical Kadanza* (Studio 100 & Ketnet o.l.v. Frank van Laecke), ensemble in *Muerto* (Judas TheaterProducties vzw en Uitgezonderd. Theater! o.l.v. James Cooke) en een hoofdrol in de fictiereeks *Muizenissen* (ED TV o.l.v. Jaak Lema). Verder is Emma werkzaam als freelancer. Ze geeft danslessen, -workshops en -feestjes, en schrijft haar eigen muziek onder haar alter ego ROWAN. In oktober 2021 bracht ze haar debuutsingle uit genaamd 'Ik Erger Mij Blauw'.

Kelly Stassyns (°2001) | he/him

zit in zijn 2de jaar Biomedische wetenschappen. Dansen deed Kelly al als kind. Op school in Rwanda werd hij al uitverkozen om traditionele dansen uit te voeren. Zijn passie voor dansen groeide verder toen hij in Zimbabwe school liep in het befaamde St Georges College. Eenmaal in België (2017) ontpopte hij zich verder tot danser en dansleraar. Zijn roots mogen dan etnisch Afrikaans zijn, intussen blinkt hij uit in street dance, hip hop en jazzballet om maar enkele dansstijlen te noemen. Als Kelly niet aan het dansen is, is hij aan het zweefvliegen of aan het werk als animator op een speelplein.

—

Mado Pomeroy (°2009) | zij/haar

werd in Lyon geboren. Momenteel woont ze in Brussel en studeert aan het Lycée Intégral Roger Lallemand, een actieve school. Ze heeft altijd al gedanst. Eerst bij Dancingkids (P.A.R.T.S./Rosas), daarna bij Choreart Brussels (klassieke dans) en bij Studio Vibes (hip hop). In haar vrije tijd doet ze ook graag aan vechtsporten zoals Kung Fu of Aikido. Ze studeerde ook piano en muziektheorie op de academie. Ze wil later graag geneeskunde studeren en chirurg worden.

—

Sadie Vermeiren (°2001) | zij/haar

studeert momenteel aan de VUB, ze volgt de masteropleiding bio-ingenieurwetenschappen, optie medische biotechnologie. Haar grote passie is hedendaagse dans. In de lagere school volgde ze een aantal jaar ballet. Ze volgde daarnaast ook les bij Dancingkids (Rosas) bij o.a. Jason Respilieux, Roman Van Houtven en Anneleen Keppens. *Redance* van Ugo Dehaes (Zinnema, 2013) was een van haar eerste projecten. Daarna danste ze in de voorstelling 8.2 en het project 7 to 8 van Radouan Mriziga. In haar vrije tijd geeft ze dansles aan kinderen en doet ze regelmatig mee aan workshops van verschillende choreografen. Ze woont al bijna heel haar leven in Brussel, een stad waar haar hart ligt. In de toekomst wenst ze haar wetenschappelijke kennis te kunnen combineren met de kunst.

—

Selma El Yazidi (°2008) | zij/haar

speelt qanûn (een niet-erkend instrument in Europa) sinds haar zesde. Ze heeft een eigen [YouTube-kanaal](#) en studeert economie op de middelbare school. Ze treedt, solo of in groep op in o.a. België, Nederland, Frankrijk, Marokko en Libanon. Selma studeerde muziektheorie aan de muziekacademie van Saint-Nicolas en maakt als qanûn-speler deel uit van de muziekgroep *Bouche à Oreille*. Selma beperkt zich niet tot oriëntaalse muziek, maar legt zich ook toe op ook klassieke muziek en reggae met Eric Gerstman bij het Luiks Filharmonisch Orkest (Mozart vibraties). Ze ontvangt binnenkort haar diploma qanûn en verdiept zich in het Andalusische en Marokkaanse repertoire met Mr. Alami en Baroudi in Fes. Voor 8.3 had ze nog nooit gedanst, ze werd als muzikant gevraagd voor deze voorstelling.

speellijst

in hetpaleis

11.11.22	20u00	première	grote zaal
12.11.22	20u00	familievoorstelling	grote zaal
15.11.22	13u30	schoolvoorstelling	grote zaal
18.11.22	20u00	familievoorstelling	grote zaal
19.11.22	20u00	familievoorstelling	grote zaal

op reis

28.02.23	13u30	schoolvoorstelling	C-mine, Genk
28.02.23	20u15	familievoorstelling	C-mine, Genk
7.03.23	13u30	schoolvoorstelling	CC De Factorij, Zaventem
10.03.23	10u30 + 14u00	schoolvoorstelling	BRONKS, Brussel
22.03.23	20u15	familievoorstelling	Theater Rotterdam

praktisch

foto: Ilias Teirlinck

tickets

Tickets voor 8.3 in **hetpaleis** zijn te koop aan €3,2 €8 €13 en €16. Te reserveren bij hetpaleis via 03 202 83 60, info@hetpaleis.be of online op www.hetpaleis.be

spot

Surf naar de spot van 8.3 voor extra informatie, spel en inhoud rond de voorstelling:

persaanvragen

Sarah Binnemans
T +32 (0)498 66 27 65
sarah.binnemans@hetpaleis.be

met de steun van:

De Standaard

de vrienden van het paleis

het paleis